

Nr 28.

Ankom till riksdagens kansli den 5 maj 1925 kl. 11 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning.

Genom en den 20 mars 1925 dagtecknad proposition, nr 211, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om ändrad lydelse av 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 (nr 141, sid. 27) om reglering av prästerskapets avlöning.

Härigenom förordnas, att 12 och 14 §§ i lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

12 §.

Varje tjänstgörande — — — — — därom meddelar.

Yrkas av — — — — — meddelade föreskrifter.

Tjänstgör extraordinarie — — — — — utgående belopp.

Extraordinarie präst, som på grund av styrkt sjukdom är urståndsatt att mottaga eller uppehålla förordnande som adjunkt eller vikarie, må åtnjuta arvode enligt Konungens närmare bestämmande.

14 §.

1. Bostad och — — — — — honom anförtror.

2. Adjunksarvode för — — — — — av kyrkofonden.

Det belopp — — — — — extraordinarie prästen.

Arvode åt extraordinarie präst, som på grund av sjukdom åtnjuter befrielse från förordnande, gäldas av kyrkofonden.

Bihang till riksdagens protokoll 1925. 9 saml. 1 avd. 23 häft. (Nr 28.)

3. Finner Konungen — — — — — är stadgat.
4. Vikariearvode skall — — — — — förenade inkomster.
5. Kostnadsersättning till — — — — — av kyrkofonden.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1926.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för förevarande lagförslag, tillåter sig utskottet att, i den mån redogörelse därför ej nedan lämnas, hänvisa till propositionen.

Lagförslagets
innehörd.

Enligt 12 § i gällande lag om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910 och 1 § i den med stöd av samma lag utfärdade kungl. förordningen angående reglering av det extra ordinarie prästerskapets avlöning den 18 april 1914 skola där stadgade avlöningsförmåner åtnjutas av varje *tjänstgörande* adjunkt. Härav följer att extraordinarie präst, som erhållit tjänstledighet på grund av sjukdom eller av annan anledning, icke erhåller någon avlöning.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 21 april 1923 har Allmänna svenska prästföreningen hemställt, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder i syfte att extraordinarie präst vid sjukdomsfall måtte tillerkännas hela eller viss del av honom tillkommande lön.

Över framställningen hava yttranden avgivits av rikets länsstyrelser och eklestiastika konsistorier samt, gemensamt, av kammarkollegium och statskontoret, vilka alla tillstyrkt vidtagande av åtgärder i syfte att sjuk extraordinarie prästman måtte få behålla vissa avlöningsförmåner.

Kammarkollegium och statskontoret hava i sitt utlåtande föreslagit ej blott att extraordinarie präst, som på grund av sjukdom vore urståndsatt att *uppehålla* förordnande såsom adjunkt eller vikarie, skulle äga rätt till sjukavlöning, utan även att sådan avlöning skulle kunna tillerkännas extraordinarie präst, som av samma anledning vore förhindrad att *emottaga* förordnande av angivet slag. Sjukavlöning till egentliga adjunkter samt kontrakts- och stiftsadjunkter, vilken av ämbetsverken beräknats draga en årlig kostnad av omkring 8,400 kronor — förutom ålderstillägg, tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg — skulle gäldas av kyrkofonden, vilken utan svårighet ansåges kunna bära denna utgift. Den till ständig adjunkt utgående sjukavlöningen skulle bestridas i första hand av pastoratets prästlönedel.

För ett genomförande av den föreslagna förändringen beträffande de extraordinarie prästmännens avlöning under sjukdom hava ämbetsverken utarbetat det vid propositionen fogade förslaget till ändringar i 12 och 14 §§ av prästlönerregleringslagen.

Dessa ämbetsverk hava vidare föreslagit, att i adjunktsavlöningsförordningen

skulle införas närmare bestämmelser angående sjukavlöningen. För att extraordinarie präst, som ej vore ständig adjunkt, skulle äga åtnjuta sådan avlöning, skulle förutsättningen vara, att han under minst tre år fullgjort prästerlig tjänstgöring. Arvode skulle dock ej få utgå för längre tid än sammanlagt 730 dagar under loppet av fem år. Ständig adjunkt skulle äga åtnjuta den för honom bestämda lönen, minskad med ett belopp, motsvarande vad han avstode eller borde avstå till vikarie.

Departementschefen har anslutit sig till ämbetsverkens förslag; dock har departementschefen beträffande det föreslagna tillägget till adjunktsavlöningsförordningen anfört, att han ansåge två års föregående tjänstgöring böra vara tillräckligt för att rätten till sjukavlöning skulle inträda.

Utskottet har vid granskning av lagförslaget ej funnit skäl till anmärkning mot detsamma och får alltså hemställa, Utskottet.

att ifrågavarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 5 maj 1925.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman*, *Hederstierna*, *Rogberg**, *Edw. Larson**, *Lyberg*, *Klefbeck**, *Sandegård* och *Ernst Svenson**;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist* i Halmstad, *af Ekenstam*, *Lindley*, *Jansson* i Edsbäcken, *Johansson* i Brånalt, *Carlson* i Mölndal*, *Sjögren* och *Olsson* i Kalmar.

*Ej närvarande vid utlåtandets justering.